

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 1.9.2010 v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Trnky a soudkyň JUDr. Marie Dvořáčkové a JUDr. Vladimíry Hájkové v trestní věci obžalovaného [REDACTED], nar. [REDACTED], vedené pro přečin dle § 147 odst. 1 tr.zákoníku, o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 18.2.2010, č.j. 7 T 175/2006-531, **t a k t o :**

K odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr.ř. v celém rozsahu z r u š u j e .

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr.ř. se znovu rozhoduje tak, že obžalovaný

[REDACTED],
nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem
[REDACTED],
se z p r o š t ů j e

podle § 226 písm. b) tr.ř. obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne 22.10.2004 kolem 20.20 hodin, jako strážník Městské policie Jindřichův Hradec, poté, co pronásledoval služebním vozidlem ulicemi města Jindřichův Hradec společně se strážníkem [REDACTED] vozidlo zn. Citroen Xantia, SPZ [REDACTED], které měl dle hlášení velkou rychlostí řídit podnapilý řidič, a když se jim v místní části Zbuzany, na křižovatce ulic Rezkova a 9. května, podařilo toto vozidlo dostihnout a zastavit, vyběhl ven, přičemž vozidlo Citroen začalo couvat zpět do křižovatky a on v úmyslu znemožnit mu další

jízdu, neoprávněně v rozporu s ustanovením § 20 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, použil služební zbraň CZ 75 a několika střelami poškodil vozidlo, přičemž třemi střelami v době, kdy řidič vozidla Citroen Xantia [REDAKCE] již se od něho vzdaloval ve směru na Děbolín, tohoto zasáhl a způsobil mu tak průstřel levé poloviny hrudi, střelné poranění levé hýžd'ové krajiny a oděrku na pravém rameni, pro které byla poškozenému [REDAKCE] vystavena pracovní neschopnost nejméně do 15.12.2004, když v tomto skutku byly obžalobou spatřovány trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr.zákona a ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr.zákona.

Podle § 229 odst. 3 tr.ř. se poškození

- Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, územní pracoviště Jindřichův Hradec, Balbínovo náměstí č. 15/I,
- [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE],

odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 18.2.2010, č.j. 7 T 175/2006-531, bylo rozhodnuto následovně:

Obžalovaný

[REDAKCE] *S i m a n d l*,
nar. [REDAKCE] v Jindřichově Hradci, trvale bytem [REDAKCE] V,

u z n á v á s e v i n n ý m, ž e

dne 22.10.2004 kolem 20.20 hodin jako strážník Městské policie Jindřichův Hradec poté, co služebním vozidlem společně se strážníkem [REDAKCE] ulicemi města Jindřichův Hradec, pronásledoval a v m.č. Zbuzany na křižovatce ulic Rezkova a 9.května dostihl vozidlo zn. Citroen Xantia reg.zn. [REDAKCE], které měl podle hlášení jiné hlídky městské policie nepřiměřenou rychlostí řídit podnapilý řidič, ve snaze znemožnit řidiči další jízdu použil služební zbraň zn. CZ 75 a odjíždějící vozidlo zasáhl několika střelami do zadního čela a skla, přičemž třemi střelami zasáhl řidiče [REDAKCE] a způsobil mu tak průstřel levé poloviny hrudi, střelné poranění levé hýžd'ové krajiny a oděrku na pravém rameni s následnou pracovní neschopností do 15.12.2004,

t e d y

jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví,

č í m ž s p á c h a l

přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst.1 tr.zákoníku č. 40/2009 Sb.,

a o d s u z u j e s e

podle § 147 odst.1 tr.zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 20 /dvaceti/ měsíců.

Podle § 81 odst.1 tr.zákoníku a § 82 odst.1 tr.zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 2,5 /dva a půl/ roku.**

Podle § 73 odst.1 tr.zákoníku se obž. [REDAKCE] ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v **zákazu výkonu zaměstnání ve složkách Policie ČR a Městské policie na dobu 3 /tři/ roků.**

Podle § 229 odst.1 tr.řádu se poškození Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, územní pracoviště Jindřichův Hradec, Balbínovo náměstí 15/I a [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE] o d k a z u j í s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný [REDAKCE]. Prostřednictvím svého obhájce namítl, že podle jeho názoru okresní soud se ani po dalším provedeném hlavním líčení dostatečně nevypořádal se všemi ve věci provedenými důkazy, tyto vyložil chybně v jeho neprospěch. Za zásadní považuje v celé věci to, že poškozeného [REDAKCE] je možno považovat za nebezpečného pachatele. Z provedeného dokazování vyplynulo, že [REDAKCE] byl opilý řidič, tedy řidič, jehož schopnosti bezpečně a spolehlivě ovládat motorové vozidlo byly podstatně sníženy a který si při řízení motorového vozidla počínal nebezpečně, riskantně a hazardně. Pohyboval se v hustě obydlené části obce velmi vysokou rychlostí a bezprostředně ohrožoval životy a zdraví ostatních účastníků silničního provozu a příslušníky městské policie. Obžalovaný byl svými kolegy informován o tom, že poškozený je nebezpečným pachatelem. Okresní soud komunikaci hodnotí tak, že neprobíhala odborným způsobem, ale po stránce jazykové způsobem zřejmě jiným. Obhajoba je toho názoru, že jednoznačně se však k obžalovanému dostala informace o tom, že poškozený [REDAKCE] je nebezpečným pachatelem. Okresní soud incident na křižovatce ulic 9. května a Rezkova rozdělil do dvou dílčích fází s tím, že na první fázi při couvání vozidla poškozeného, kdy došlo k výstřelu pěti nábojů proti vozidlo ze strany obžalovaného, lze pohlížet jako na střelbu oprávněnou, a střelbu ve druhé fázi, kdy obžalovaný po odjíždějícím vozidle vystřelil dalších deset nábojů, již nepovažuje za oprávněnou s tím, že obžalovaný použil střelnou zbraň v době, kdy útok poškozeného prakticky již nehrozil. V takové situaci je pak obžalovaný označován za osobu, jež je odpovědná za těžkou újmu na zdraví poškozeného [REDAKCE]. Tento závěr obhajoba považuje za zjevně nesprávný, neboť právě ta skutečnost, že v okamžiku, kdy je vozidlo poškozeného [REDAKCE] zasaženo pěti střelami a poškozený přesto pokračuje v jízdě, jednoznačně jenom potvrzuje informaci, kterou obžalovaný měl, tedy že poškozený [REDAKCE] je nebezpečným pachatelem. Jednání poškozeného, který po zasažení osobního automobilu pěti střelami pokračoval v jízdě jenom muselo obžalovaného utvrdit v přesvědčení, že poškozený je nebezpečný pachatel. K celé události navíc došlo v rychlém sledu a obžalovaný měl na rozhodování vteřiny. Obžalovaný navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a on byl obžaloby zproštěn.

Podle § 254 odst. 1 tr.ř. nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr.ř. mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr.ř., jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení odvolací soud při veřejném zasedání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, to vše především z hlediska vad vytýkaných podaným odvoláním. Poté dospěl k následujícím závěrům.

K předmětné trestní věci je třeba uvést, že jde o skutkově a právně o poměrně složitou záležitost, čemuž odpovídá i dosavadní vývoj trestního řízení. Jak vyplývá již z odůvodnění napadeného rozsudku, tak tento rozsudek je již prakticky v pořadí čtvrtým rozhodnutím Okresního soudu v Jindřichově Hradci o podané obžalobě. Opakovaně ve věci rozhodoval jako odvolací soud i Krajský soud v Českých Budějovicích a dvakrát ve věci rozhodoval jako dovolací soud Nejvyšší soud ČR. Posledním předchozím rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24.9.2008, č.j. 3 To 399/2008-491, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr.zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody na dvě léta, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tři let a dále k zákazu činnosti na tři léta.

I toto poslední pravomocné rozhodnutí ve věci bylo na podkladě dovolání obžalovaného zrušeno Nejvyšším soudem ČR, a to usnesením ze dne 12.11.2009, sp.zn. 6 Tdo 643/2009. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku prakticky popsál argumentaci Nejvyššího soudu ČR, na kterou lze také odkázat, aniž by znovu musely být závěry dovolacího soudu rozváděny.

Okresní soud v návaznosti na rozhodnutí dovolacího soudu prakticky již neprováděl další dokazování, měl za úkol hodnotit již dříve provedené důkazy, a to zejména z hlediska posouzení chování poškozeného [REDAKCE], okolností jeho jízdy ulicemi města J. Hradec, případně mimo obvod tohoto města, měl posuzovat skutečnosti, které byly sděleny obžalovanému [REDAKCE] z toho pohledu, zda poškozený [REDAKCE] nemohl být vyhodnocen jako nebezpečný pachatel ve smyslu § 20 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii.

Lze konstatovat, že okresní soud se podrobně provedenými důkazy znovu zabýval. Učinil prakticky obdobné závěry jako ve svých předchozích již zrušených rozhodnutích. Není ve věci nikterak sporné, že poškozený [REDAKCE] kritického dne řídil motorové vozidlo v návaznosti na předchozí zákrok strážníků policie, kteří jej pokutovali v souvislosti s nesprávným parkováním, přičemž následně zjistili, že přes jejich varování v podnapilém stavu usedl za volant svého motorového vozidla. Není pochyb ani o tom, že strážníci městské policie [REDAKCE] a [REDAKCE] se snažili vozidlo řízené poškozeným zastavit ještě na území města J. Hradec, což se jim nepodařilo a následně pronásledovali poškozeného při jízdě dalšími obcemi v okolí J. Hradce, přičemž následně se jak vozidlo poškozeného, tak vozidlo posledně jmenovaných strážníků vrátilo opět na území J. Hradce. Není pochyb o tom, že následně se vozidlo řízené poškozeným dostalo do kontaktu s vozidlem druhé hlídky městské policie ve složení [REDAKCE] a [REDAKCE]. Posléze došlo k incidentu, který je popsán v žalobním návrhu – ve výroku tohoto rozhodnutí odvolacího soudu.

Následkem tohoto incidentu, použitím střelné zbraně ze strany obžalovaného [REDAKCE], bylo zranění poškozeného [REDAKCE], které s ohledem na znalecký posudek z odvětví soudního lékařství a lékařské zprávy je možno jednoznačně považovat za těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 89 odst. 7 písm. e) tr.zákona účinného do 31.12.2009. Veškeré tyto skutečnosti jsou bezpečně zjištěny z provedených důkazů a odvolací soud může také odkázat na poměrně podrobné odůvodnění vyhotovené soudem prvního stupně.

S okresním soudem se lze ztotožnit i pokud jde o posouzení okolností údajného zranění obžalovaného [REDAKCE] v oblasti pravého kolene. Přestože obžalovaný tvrdí, že ke zjištěnému poranění kolena došlo v souvislosti s jeho kontaktem s nárazníkem vozidla řízeného poškozeným [REDAKCE], tak takovýto mechanismus vzniku zranění se skutečně nejeví ani odvolacímu soudu jako pravděpodobný, a to vzhledem k výpovědím celé řady svědků, kteří incident na křižovatce ulic Rezkova a 9. května pozorovali, a dále s ohledem na výsledky kriminalistickým expertíz, jak na ně poukázal již soud prvního stupně. I v těchto směrech lze plně odkázat na závěry okresního soudu.

Ve věci zůstává nadále sporným posouzení tehdejšího jednání obžalovaného [REDAKCE] jako strážníka městské policie, a to pokud jde o použití služební střelné zbraně. Jde o problém, který v předchozích rozhodnutích nebyl dle názoru Nejvyššího soudu ČR dostatečně přesvědčivým způsobem vyřešen, závěry soudů měly tzv. zůstat na půli cesty. Nejvyšší soud již ve svém prvním rozhodnutí vydaném v této věci připustil poněkud extenzivnější výklad pojmu nebezpečného pachatele ve smyslu zákona o obecní policii. Považoval proto za potřebné, aby se soud prvního stupně znovu zabýval veškerými rozhodnými skutkovými okolnostmi, které měly význam pro posouzení tehdejšího počínání [REDAKCE]. Okresní soud po poměrně obsáhlém hodnocení všech rozhodných skutečností dospěl k závěru, že počínání samotného obžalovaného lze rozdělit na dvě dílčí fáze, když v první fázi obžalovaný vystřelil proti vozidlu poškozeného celkem pět nábojů, ve druhé fázi vystřelil dalších deset nábojů ze služební zbraně za vzdalujícím se vozidlem poškozeného. Okresní soud uzavřel, že poškozeného [REDAKCE] lze z nebezpečného pachatele označit toliko v první fázi průběhu skutkového děje a při takovém hodnocení soud považuje střelbu obžalovaného za oprávněnou. Jiný náhled má však na druhou fázi konfliktu, neboť obžalovaný použil střelnou zbraň v době, kdy útok poškozeného (osobním automobilem ve smyslu zbraně) prakticky již nehrozil. V takové situaci je obžalovaný označován za osobu, jež je odpovědná za těžkou újmu na zdraví poškozeného [REDAKCE].

Posledně citované závěry okresního soudu nelze považovat za správné. Při posuzování skutečností rozhodných z hlediska toho, zda obžalovaný jako strážník městské policie postupoval v souladu či v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o obecní policii, okresní soud do určité míry zaměnil rozhodné pojmy. Jím podaný výklad by bylo možno považovat za případný za předpokladu, že by strážník použil služební zbraň ve smyslu § 20 odst. 1 písm. a) zákona o obecní policii, tedy za podmínek nutné obrany nebo za podmínek krajní nouze. Z pohledu výkladu těchto zákonných pojmů by bylo podstatné zjištění, zda útok ze strany osoby, vůči níž střelná zbraň bylo použito, v určité době trval nebo hrozil, případně zda trvalo nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Jak vyplývá již z předchozích rozhodnutí vydaných v této trestní věci a jak okresní soud sám uzavřel v odůvodnění napadeného rozsudku, tak v projednávaném případě o případ nutné obrany, ani o případ krajní nouze nešlo. Šlo o situaci předpokládanou ustanovením § 20 odst. 1 písm. b) zákona o obecní policii, dle kterého je strážník oprávněn použít služební zbraň, aby zamezil útěku nebezpečného pachatele, jehož nemůže jiným způsobem zadržet. Za situace, kdy je

splněna podmínka, že strážník postupuje vůči nebezpečnému pachateli, je smyslem jeho oprávnění použít i střelnou zbraň vůči jeho osobě, jestliže nepřichází v úvahu zamezit jeho útěku jiným méně nebezpečným způsobem. Pokud okresní soud připustil, že obžalovaný postupoval správně ve zmíněné první fázi incidentu, že tehdy mohl použít služební střelnou zbraň, neboť mohl [REDAKCE] hodnotit jako nebezpečného pachatele, nemohl okresní soud dovést, že by následná střelba za vzdalujícím se vozidlem [REDAKCE] byla v tuto chvíli neoprávněná. Obě okresním soudem popsané fáze musejí být posuzovány shodným způsobem, buď strážník městské policie správně považoval poškozeného za nebezpečného pachatele a byl oprávněn vůči němu použít střelnou zbraň, aby zamezil jeho útěku, a to i ve druhé fázi, nebo naopak šlo o situaci, kdy nešlo o nebezpečného pachatele a strážník vůbec neměl použít služební zbraň.

Odvolací soud musí ve věci konstatovat, že důkazní situace ve věci je poměrně složitá, a to zejména pokud jde o objasnění veškerých okolností významných právě pro posouzení jednání obžalovaného [REDAKCE]. Musí být bez důvodných pochybností objasněno především to, jaké informace obžalovaný [REDAKCE] měl v kritické době, jaké informace se mu dostaly od jeho kolegů dalších strážníků městské policie, jak si tyto informace mohl vyhodnotit s ohledem na celkový sled všech událostí a s ohledem na závěr incidentu, kdy se sám dostal do střetu s vozidlem řízeným poškozeným [REDAKCE]. Odvolací soud musí především konstatovat, že v rámci odvolacího řízení postupem dle § 211 odst. 1 tr.ř. provedl důkaz protokoly o svědeckých výpovědích strážníků městské policie, kteří byli v této věci vyslechnuti v přípravném řízení a následně před okresním soudem. Odvolací soud tak postupoval z toho důvodu, aby měl možnost takovéto důkazy hodnotit, stejně jako soud prvního stupně, a to samostatně a rovněž v návaznosti na obsah dalších důkazů, které byly v této věci procesně správným způsobem provedeny.

Odvolací soud musí konstatovat, že se v zásadních směrech nikterak neodchyluje od závěrů soudu prvního stupně, od závěrů, které byly rozvedeny v předchozích rozhodnutích samotného odvolacího soudu. Lze i nadále připustit, že počínání hlídky městské policie ve složení [REDAKCE] a [REDAKCE] nelze považovat za zcela správné, v souladu s jejich právy a povinnostmi, jak tyto vyplývají z příslušných ustanovení zákona o obecní policii. Jejich tehdejší činnost se dostala do rozporu s oprávněním strážníka obecní policie zastavovat motorové vozidlo, navíc pokračovali ve svém zákroku proti poškozenému [REDAKCE] i mimo obvod působnosti Městské policie J. Hradec. Lze opakovat tu skutečnost, že do určité míry takto přispěli k dramatickému průběhu celého incidentu. Je evidentní, že právě s ohledem na pronásledování poškozeného tento zvyšoval rychlost řízeného motorového vozidla a jeho jízda se stala značně riskantní a nebezpečná především pro životy a zdraví ostatních účastníků silničního provozu.

Přestože takovéto počínání strážníků nebylo správné, tak na druhou stranu nelze odhlížet od toho, že celou situaci vyvolal právě poškozený [REDAKCE], který v rozporu s dopravními předpisy usedl za řízení motorového vozidla, nerespektoval pokyny zasahujících strážníků, nerespektoval jakékoli zákonné výzvy k ukončení své jízdy. Pokud jsou hodnoceny svědecké výpovědi zasahujících strážníků, tak je významné především to zjištění, že v průběhu pronásledování poškozeného mělo dojít k tomu, že poškozený [REDAKCE] služební vozidlo městské policie vytlačoval svou riskantní jízdou ze silnice, dokonce mělo dojít i k jednání, které by bylo možno vyhodnotit jako najíždění na zasahujícího strážníka [REDAKCE], který se ještě na území města J. Hradec po vystoupení ze služebního vozidla snažil poškozeného zastavit. Před jeho přijíždějícím vozidlem měl uskakovat. Přestože

okresní soud ohledně této části průběhu skutkového děje neučinil jednoznačné závěry, tak bez ohledu na to, zda skutečně došlo k přímému útoku, jenž znamenal ohrožení zdraví či dokonce životů zakročujících strážníků, je v projednávané věci podstatné to, jakých informací se mohlo dostat obžalovanému [REDAKCE] a jeho kolegovi [REDAKCE] před tím, než oni se zapojili do pronásledování poškozeného [REDAKCE]. Obžalovaný sám se hájí tím způsobem, že mu prostřednictvím radiostanice byly sděleny takové údaje, na základě nichž si oprávněně vyhodnotil řidiče pronásledovaného motorového vozidla jako nebezpečného pachatele, jehož další jízdu je nutno i za použití střelné zbraně zabránit. Poté, co odvolací soud znovu hodnotil takovouto obhajobu obžalovaného a porovnával ji s obsahem dalších ve věci provedených důkazů, zejména s výpověďmi všech dalších strážníků městské policie, kteří se na zásahu proti [REDAKCE] podíleli, je nutno konstatovat, že nelze mít verzi obžalovaného za vyvrácenou. Především není již k dispozici záznam tehdejší komunikace mezi autohlídkami městské policie, záznam jejich komunikace se stálou službou, kterou vykonával strážník [REDAKCE]. Musejí být tedy posuzovány výpovědi jednotlivých svědků, přičemž ti do určité míry shodným způsobem tvrdí, že strážník [REDAKCE] charakterizoval v rámci svého hlášení do radiostanice pronásledovaného řidiče jako nebezpečného pachatele, referoval o tom, že pronásledované vozidlo se je snažilo opakovaně vytlačit z vozovky, referoval o tom, že jde o řidiče podnapilého, jenž se pohybuje značně vysokou rychlostí. Takovéto skutečnosti nakonec mohl pozorovat i sám obžalovaný poté, co se dostal do kontaktu s vozidlem poškozeného. Vozidlo řízené poškozeným ani po návratu na území J. Hradce nereagovalo na zvukové a světelné signály k zastavení, odbočilo a pokračovalo v další riskantní jízdě, a to až do toho okamžiku, kdy služební vozidlo, v němž se pohyboval obžalovaný [REDAKCE], mu zatarasilo cestu. Ani poté poškozený [REDAKCE] nezměnil svůj postoj a opět se snažil zakročujícím strážníkům vzdálit. Šlo o jednání naprosto nesmyslné, kterému nezabránila ani ta skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] v této fázi již použil služební střelnou zbraň a střílel do pravého předního kola vozidla poškozeného.

Jestliže je znovu posuzován obsah komunikace v radiostanici, a to v kontextu s následným pozorováním jízdy poškozeného po návratu na území J. Hradce, opětovná snaha poškozeného za každou cenu ujet, a to rychlou jízdou, jízdou, která by mohla ohrozit na životech a zdraví další účastníky silničního provozu, je odvolací soud toho názoru, že samotné počínání poškozeného pouze obžalovaného [REDAKCE] mohlo utvrdit v tom, že obsah předchozích hlášení je správný, že skutečně zakročuje proti osobě, která je nebezpečným pachatelem, proti osobě, která se v předchozí době dopustila jednání, jež by bylo možno hodnotit jako úmyslný trestný čin směřující proti životu a zdraví jeho kolegů, jehož se dopustila se zbraní, když za zbraň lze považovat samozřejmě i řízené motorové vozidlo. Odvolací soud samozřejmě nepřehlídí, že jím učiněné závěry v předchozích rozhodnutích vydaných v této trestní věci byly poněkud odlišné, poukazyvaly na nesprávnost předchozího postupu druhé hlídky městské policie s tím, že obžalovaný sám si jako zkušební strážník městské policie mohl a měl tyto předcházející okolnosti vyhodnotit správným způsobem a nemohl by tak dospět k závěru o oprávněnosti použít služební střelnou zbraň. V návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu a s ohledem na podrobnější zhodnocení všech významných skutečností, s přihlédnutím i k tomu, že určité skutkové pochybnosti je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* hodnotit ve prospěch obžalovaného, však nelze mít skutkovou verzi shora popsanou za vyvrácenou.

Za situace, kdy lze akceptovat závěr Nejvyššího soudu, že za určitých okolností není vyloučeno označit za „nebezpečného pachatele“ rovněž podnapilého či opilého řidiče (či řidiče, jehož schopnosti bezpečně a spolehlivě ovládat motorové vozidlo jsou podstatně

sníženy nebo přímo vyloučeny i jinou látkou způsobilou ovlivnit lidskou psychiku, než alkohol), který si počíná při řízení motorového vozidla nebezpečně, riskantně a hazardně (např. se pohybuje v hustě zabydlené části obce velmi vysokou rychlostí) a bezprostředně ohrožuje životy a zdraví ostatních účastníků silničního provozu nebo dalších osob, má odvolací soud za to, že v projednávaném případě mohl obžalovaný [REDAKCE] oprávněně označit [REDAKCE] za nebezpečného pachatele, jehož útěku je třeba zabránit. Prakticky selhaly veškeré úvahy přicházející jiné způsoby ukončení jízdy poškozeného. Poškozený odmítl reagovat na veškeré výzvy k zastavení vozidla, ujel zasahujícím strážníkům i poté, co ho předjeli a snažili se ho zákonným způsobem zastavit. Pokud jde o dodržení podmínky ustanovení § 20 odst. 5 zákona o obecní policii, tedy toho, že strážník je při použití služební zbraně povinen dbát nutné opatrnosti, zejména aby nebyl ohrožen život jiných osob, a co nejvíce šetřit život a zdraví osoby, proti níž zákrok směřuje, tak je třeba konstatovat, že strážník střílel prokazatelně nejdříve do pravého předního kola vozidla poškozeného. Tím nikterak zásadním způsobem neohrožoval osoby ve vozidle ani osoby jiné. Poškozený [REDAKCE] ani při vědomí použití střelné zbraně vůči jím řízenému vozidlu jízdu nepřerušil a pokračoval ve svém záměru vzdálit se. Tím byl nadále reálně nebezpečným pro životy a zdraví dalších účastníků silničního provozu. Nelze tak hodnotit jako nezákonné, že obžalovaný pokračoval ve střelbě ve snaze zabránit útěku nebezpečného pachatele a že jím mířené střely směřovaly nakonec i do těla poškozeného. Oprávnění dané strážníkovi obecní policie ustanovením § 20 odst. 1 zákona o obecní policii je spojeno i s následkem v podobě zasažení osoby, proti které je takto oprávněně zasahováno. Zasažení pronásledované osoby, jejímuž útěku má být zabráněno, samozřejmě předpokládá určitou újmu na jejím zdraví. Poškozený sám mohl zabránit takovému vývoji situace, pokud by ustal ve své riskantní jízdě a útěku. Jestliže tak neučinil ani po prostřelení kola svého vozidla, nelze strážníkovi natolik vytýkat, jestliže střelné zbraně použil i ve směru za odjíždějícím vozidlem, přičemž dráhy některých střel již směřovaly přímo proti tělu řidiče ujíždějícího vozidla.

Vzhledem ke shora uvedenému odvolací soud po opětovném zhodnocení všech rozhodných skutečností vyplývajících z provedených důkazů v této trestní věci zrušil k odvolání obžalovaného napadený odsuzující rozsudek a znovu rozhodl tak, že obžalovaného zprostil obžaloby, a to podle § 226 písm. b) tr.ř. Vzhledem k takovému rozhodnutí musel oba poškozené podle § 229 odst. 3 tr.ř. odkázat s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í :   **Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 256c tr.ř., § 256e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) Nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného.**

b) Obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.)

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 1.9.2010

JUDr. Jiří T r n k a , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Řádová